

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **JUDr. V. V.**
sídlem S. 32/22, P. 8
zastoupen advokátem Mgr. L. N.
sídlem S. 22, P. 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2018,
č. j. 041875/2018/KUSK/OSA/ZAV, sp. zn. 041875/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 20561/18-spr, sp. zn. 24367/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb.
2. Žalobce v žalobě uplatnil v zásadě jedinou námitku, kterou v jednotlivých bodech žaloby

dále rozvádí a odkazuje na judikaturu správních soudů. Žalobce namítá, že neměl být odpovědný za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když správní orgán I. stupně nepostupoval při projednání přestupku podle zákona. Žalobce se odkazuje na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu a podmínky, které jsou v něm stanoveny pro projednání přestupku provozovatele vozidla podle § 125 odst. 1 zákona o silničním provozu, a dovozuje, že z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu jednoznačně vyplývá, že prioritní je postihnout řidiče vozidla, který přestupek spáchal. Teprve pokud se toto ani po provedení všech nezbytných kroků ke zjištění pachatele nezdaří, může správní orgán postupovat dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a postihnout provozovatele vozidla na základě objektivní odpovědnosti.

3. Žalobce připomíná, že správní orgán I. stupně měl k dispozici sdělení vycházející z evidence vedené žalobcem, podle kterého měly automobil k užívání čtyři konkrétní osoby - partneři advokátní kanceláře. Nejednalo se tedy o fiktivní osoby, ani o řetězení osob. Je proto zřejmé, že jedna z těchto osob vozidlo řídila, protože nikdo jiný vozidlo k dispozici neměl. Žalobce vytýká správnímu orgánu I. stupně, že se nepokusil tyto osoby zkontaktovat, předvolat je k podání vysvětlení a zjistit skutečnou osobu řidiče, jak mu ukládá ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Na podporu své argumentace se žalobce odvolává na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, a ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31.
4. Dle žalobce správní orgán I. stupně pochybil, pokud bez dalšího i poté, co mu žalobce jako provozovatel vozidla sdělil informace o čtyřech konkrétních osobách, které měly vozidlo k dispozici, věc proti konkrétnímu pachateli odložil a bez jakékoliv další snahy o zjištění skutečného pachatele přestupku zahájil správní řízení proti žalobci, ačkoli, jak vyplývá z uvedené judikatury, měl indicie o totožnosti řidiče a měl reálnou možnost přestupce zjistit.
5. Žalobce je toho názoru, že je povinností správního orgánu učinit nezbytné kroky ke zjištění, kdo byl pachatelem přestupku, a to nikoliv pouze formálně. Správní orgán I. stupně postupoval v dané věci příliš formalisticky, když neučinil jediný konkrétní krok ke zjištění osoby řidiče vozidla; jeho rozhodnutí je proto nezákonné.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a následně navrhl žalobu zamítnout, neboť dle jeho názoru postupovaly správní orgány v souladu se zákonem. Konstatoval, že žalobce zvolil špatnou procesní strategii, neboť ani na opakovanou výzvu správnímu orgánu I. stupně neuvedl řidiče, který v rozhodné době dne 7. 8. 2017 vozidlo řídil. S odvolací námitkou poukazující na nesprávný postup správního orgánu I. stupně, kterou žalobce nyní v žalobě opakuje, se vypořádal na str. 7 – 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že k otázce postupu správního orgánu I. stupně před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla z hlediska možnosti zjistit řidiče vozidla z údajů, které k tomu správnímu orgánu provozovatel vozidla poskytl, se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46.
7. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že přes poučení, kterého se žalobci dostalo v prvotní výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 6. 11. 2017 ohledně způsobu, jakým má být osoba řidiče identifikována, byla žalobcem sdělena pouze jména čtyř osob z kanceláře bez dalších identifikačních údajů (výzvou požadovaných) a že tedy žalobce vlastně vůbec neví, komu své vozidlo svěřil, což žalovaný vyvozuje ze slov „v úvahu připadají“. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že rozsah specifikace řidiče je zřejmý i z judikatury, kterou

žalobce užívá ke své argumentaci a obraně.

8. Žalovaný je toho názoru, že v dané věci postupoval správní orgán I. stupně zcela správně a zcela v souladu s judikaturou, když věc dle § 76 odst. 1 písmeno k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalovaný je přesvědčen, že po správním orgánu nelze v daném případě spravedlivě požadovat, aby činil rozsáhlé kroky ke zjišťování totožnosti osob uvedených žalobcem, a odkázal na ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016 č. j. 7 As 135/2016 – 17.
9. Dle názoru žalovaného tím, že žalobce nesdělil žalovanému potřebné údaje, naopak sděleným množstvím uvedených osob bez konkretizace jejich údajů, vytvořil situaci, která zcela odpovídá judikatuře, na kterou žalovaný odkázal. Žalovaný současně uplatil nárok na náhradu nákladů řízení, které mu podáním žaloby vznikly.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 1. 11. 2017, ve kterém bylo konstatováno, že „*automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0033 ver:1.0, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 07. 08. 2017 v obci Pňov-Předhradí v ulici Kolínská, Poděbradská, směr Nymburk, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Kvalifikace přestupku: Přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších úprav, a to porušením § 18 odst. 4 citovaného zákona.*“ Přílohou oznámení o podezření ze spáchání přestupku byly i fotografie vozidla s jasně rozeznatelnou registrační značkou vozidla.
11. Dne 7. 11. 2017 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil řidič, jehož totožnost není známa, při řízení vozidla registrační značky x tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla dne 7. 8. 2017 v 18:47 hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost na pozemní komunikaci v obci Pňov - Předhradí, ul. Kolínská, Poděbradská, směr Nymburk, nedodržel nejvyšší povolenou rychlost pro uvedené místo a jel nedovolenou rychlostí 62 km/h, ačkoliv je zde povolena v souladu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy stanovena hodnota 59 km/h.
12. Dne 9. 11. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně, že s ohledem na zahraniční dovolenou odpovědného zaměstnance podá zprávu následně.
13. Teprve k opakované výzvě správního orgánu I. stupně žalobce dne 21. 12. 2017 sdělil jména čtyř pracovníků advokátní kanceláře, kteří jako řidiči připadají v úvahu: Mgr. L. N., Mgr. E. T., G. M. J. a JUDr. V. V.
14. Dne 11. 1. 2018 poznamenal správní orgán I. stupně do správního spisu usnesení o odložení věci podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky, protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

15. Příkazem ze dne 11. 1. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 4146/18-spr, správní orgán I. stupně rozhodl o uložení správního trestu pokuty žalobci, který se dopustil přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky x v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 7. 08. 2017 v 18:47 hod. na pozemní komunikaci v obci Pňov-Předhradí, ul. Kolínská, Poděbradská, směr Nymburk, došlo ze strany řidiče shora uvedeného vozidla k nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti a v uvedeném místě jel nedovolenou rychlostí a to 62 km/h, ačkoliv je tam povolena v souladu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy stanovena hodnota 59 km/h. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Příkaz byl žalobci doručen dne 15. 1. 2018. Dne 23. 1. 2018 podal žalobce proti příkazu odpor.
16. Dne 31. 1. 2018 bylo žalobci doručeno oznámení o pokračování řízení o přestupku společně s výzvou k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 23. 2. 2018 byl u správního orgánu I. stupně sepsán protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání, neboť se žalobce ke správnímu orgánu nedostavil a svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí nevyužil.
17. Správní orgán I. stupně vydal dne 1. 3. 2018 prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl, že žalobce je vinen přestupkem provozovatele vozidla podle §125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil jednáním popsáním zcela shodně jako v příkazu, čímž porušil povinnosti provozovatele vozidla uložené zákonem o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve stejné výši jako v příkazu a rovněž tak i povinnost nahradit náklady řízení.
18. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 3. 2018 odvolání.
19. Dne 29. 5. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
21. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasili.

Posouzení žalobních bodů

22. Ze správního spisu je prokázáno, že správní orgán I. stupně v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu bezodkladně po obdržení oznámení přestupku zaslal žalobci, jako provozovateli vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, výzvu k uhrazení určené

částky, přičemž byly současně splněny podmínky podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, když totožnost řidiče vozidla nebyla známa a nebyla zřejmá ani z podkladů pro zahájení řízení o přestupku a porušení zákona o silničním provozu bylo možné projednat uložení pokuty příkazem na místě. Výzva obsahovala náležitosti požadované ustanovením § 125h odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu.

23. Součástí výzvy bylo rovněž poučení žalobce ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, že může správnímu orgánu I. stupně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve stejné lhůtě, ve které je splatná určená částka ve výzvě.
24. Mezi stranami je sporná jednak otázka, zda žalobce realizoval svoji zákonem danou možnost sdělit k výzvě správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče v rozsahu požadovaném zákonem o silničním provozu či nikoliv a dále otázka, zda správní orgán I. stupně mohl přistoupit bez dalšího k vyvození správně právní odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jak tvrdí žalovaný, anebo měl na základě informace žalobce o potenciálním okruhu řidičů v rozhodné době provádět další úkony ke zjištění totožnosti řidiče, jak tvrdí žalobce.
25. Soud se nejprve zabýval odpovědí na první z otázek. Podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Z tohoto ustanovení zákona tedy plyne žalobci právní povinnost znát údaje potřebné k určení totožnosti řidiče.
26. Z ustanovení § 10 odst. 5 zákona o silničním provozu pak žalobci jako provozovateli vozidla vyplývá povinnost na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona. Za údaje k určení totožnosti tak lze pokládat přinejmenším jméno a příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě bydliště mimo území České republiky, popřípadě jiný údaj umožňující správnímu orgánu osobu identifikovat (srov. § 36 odst. 5 správního řádu).
27. Podle názoru zdejšího soudu, který se ztotožnil s argumentací žalovaného, bylo ke splnění povinnosti žalobce jako provozovatele vozidla ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu třeba, aby sdělil správnímu orgánu I. stupně jednu konkrétní osobu s údaji potřebnými ke zjištění její nepochybné totožnosti. Soud tak nesdílí přesvědčení žalobce, že uvedením pouhého jména a příjmení bez dalších identifikačních údajů a navíc sdělením nikoli jediné osoby, ale více takových v úvahu připadajících osob, splnil právní povinnost podle uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu a že zjištění konkrétního řidiče je již věcí správního orgánu I. stupně.
28. Odpověď na druhou z otázek pak ve světle výše uvedeného nemůže být jiná, než že v případě, že žalobce jako provozovatel vozidla nevyužije možnosti dané ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, musí následně nést důsledky tohoto jednání v podobě řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a případného vyvození právní odpovědnosti za tento přestupek.
29. K obdobné situaci se ostatně již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, uvedl, že „[š]lo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné

indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

30. Soud rovněž nepovažuje za případnou argumentaci žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32, v jehož odůvodnění bylo konstatováno, že „[n]elze přisvědčit ani stěžovateli tvzení, že s T. H. měl správní orgán zahájit řízení o přestupku a provést řádné dokazování a až v případě, že by mu neprokázal spáchání přestupku, řízení zastavit. Nejvyšší správní soud připomíná, že přestupky správní orgán projednává z úřední povinnosti (srov. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích). Správní orgán zahájí řízení, jestliže věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu (§ 67 odst. 3 zákona o přestupcích). Podkladem pro zahájení řízení o přestupku je buď oznámení nějakého jiného subjektu, nebo poznatky z vlastní činnosti. Správní orgán věc odloží, nezjistí-li do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích]. Je přitom na správním orgánu, aby na základě informací, kterými disponuje, posoudil, zda jsou důvody pro zahájení řízení o přestupku. Jak již bylo výše uvedeno, v projednávaném případě správní orgán disponoval pouze tvrzením stěžovatele o tom, že řidičem byl T. H., a ten dále odmítl podat vysvětlení. Kromě tohoto tvrzení nedisponoval správní orgán žádným relevantním důkazem, který by měl vést k zahájení přestupkového řízení. Stejně tak neměl k dispozici např. ani žádného svědka. Za takové situace tedy neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán postupoval správně, pokud řízení o přestupku ani nezahájil, ale věc odložil (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31).“
31. V obou těchto případech, stejně jako v další věci, na kterou odkazuje žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31), byla správním orgánům sdělena totožnost řidiče, avšak řízení bylo zastaveno, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. V nyní posuzované věci však dle názoru zdejšího soudu není vůbec možné hovořit o tom, že by žalobce realizoval svoji zákonem danou možnost v rozsahu požadovaném zákonem o silničním provozu a poskytl správnímu orgánu I. stupně alespoň základní indicii o tom, kdo motorové vozidlo v rozhodnou dobu používal.
32. Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, podle které správní orgán I. stupně pochybil, pokud bez dalšího i poté, co žalobce jako provozovatel sdělil informace o čtyřech

konkrétních osobách, které měly vozidlo k dispozici, věc odložil a bez jakékoliv další snahy o zjištění skutečného pachatele přestupku zahájil správní řízení proti žalobci. Správní orgán by totiž byl nucen provádět rozsáhlé dokazování, jak to má na mysli shora citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, a to především proto, že by muselo být vedeno nejen k samotnému prokázání spáchání přestupku řidiče, ale navíc nejprve k samotnému zjištění konkrétní osoby řidiče, navzdory tomu, že tu (jako jedinou) měl žalobce, chtěl-li využít dobrodiní zákona o silničním provozu a vyhnout se odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, řádně označit již v odpovědi na výzvu k uhrazení určené částky, resp. sdělení osoby řidiče, kterou správní orgán I. stupně žalobci zaslal dne 6. 11. 2017. Již tehdy měl žalobce správnímu orgánu sdělit konkrétní osobu řidiče se všemi identifikačními údaji, které je povinen dle výše již citovaného ustanovení § 10 zákona o silničním provozu znát.

33. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce o tom, že správní orgán měl dále vyzývat žalobce k doplňování dalších údajů. S ničím takovým zákon o silničním provozu jako *lex specialis* nepočítá a aplikace obecného ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu, jak se snad domnívá žalobce, nepřichází v úvahu. Správní orgán I. stupně projevil vstřícnost vůči žalobci již tím, že jej ještě dne 15. 12. 2017 vyzval ke sdělení požadovaných údajů, ač zákon k tomu stanoví lhůtu 15 dnů, která v daném případě uplynula dne 22. 11. 2017. Již marným uplynutím této lhůty mohl správní orgán I. stupně mít za to, že žalobce požadované údaje nesdělí a zahájit s ním řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně